

DE LIEFDESPION

SELMA VAN DIJK EN ROBERT VINKENBORG

DE LIEFDESSPION

LEUGENS VANUIT EEN STILLE CEL

JUST
PUBLISHERS

Dit boek is gebaseerd op een waargebeurde geschiedenis. In verband met de privacy van betrokkenen zijn sommige namen gefingeerd. Selma van Dijk schreef eerder *Als de waarheid een leugen wordt*. Robert Vinkenborg zette dit onderzoek voort en schreef met Selma deze nieuwe, uitgebreidere versie.

Robert Vinkenborg is veel dank verschuldigd aan prof. dr. Jan Hendriks, bijzonder hoogleraar Forensische Psychiatrie en Psychologie aan de Vrije Universiteit (VU) te Amsterdam voor diens medewerking aan het slotessay.

Tweede druk

Auteurs Selma van Dijk en Robert Vinkenborg
Copyright © 2020 Selma van Dijk &
Robert Vinkenborg | Just Publishers BV
Uitgever Hans van Maar

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm, digitale bestanden of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
Just Publishers BV.

*No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm, digital files or any other means, without written permission from
Just Publishers BV.*

Omslagontwerp Ben Gross
Opmaak Studio Spade, Voorthuizen
Redactie Tekstbureau Tempelier
Productie Hanzeboek

ISBN 97890 8975 549 0

NUR 402

WWW.JUSTPUBLISHERS.NL

Inhoud

Proloog	6
Verliefd op een stille cel	8
Vlucht naar Zwitserland	19
Joodse bruiloft	45
Hart staat stil	60
De overval	79
Dubbelganger	96
Jacht op de waarheid	126
Mijnheer M.	153
Het draadje	178
Bewijsmateriaal	194
Fantastische liefdesspion	218
Het laatste oordeel	229
De giftige narcist – essay door Robert Vinkenborg	239
Nawoord Selma van Dijk: ‘Je hoeft je niet te schamen.’	253

Proloog

Uit een brief van Matthew:

‘Jij hebt mij verraden en ons heilige verbond besmeurd.

Waar heb ik dit aan verdiend? Jij bent degene die al die tijd gestoord was.’

Een verwijt verscholen in de toekomst.

Selma, midden 50, moeder, zorgverlener, weet op een mooie dag in augustus nog niet dat ze weer verliefd gaat worden. Heerlijk onwetend is ze nog over de vele brieven die ze zal ontvangen. De meeste enveloppen blijven ongeopend totdat, een paar jaar na deze liefdesgeschiedenis, een journalist vraagt of hij de brieven mag lezen. Maar vandaag staat niets haar in de weg om te genieten van deze mooie dag.

Op middelbare leeftijd is Selma nog altijd een knappe, sensuele vrouw. Levenslustig, ondanks de mokerslagen die het leven haar toegebracht. Haar geluk vindt ze in schilderen en tuinieren. In doen. Het verstand op nul, het hoofd leeg. Ze probeert los te komen van het gepieker over haar leven. Ze staat er alleen voor en het alleen-zijn vreet aan haar.

In de loop van haar leven dringt het langzaam tot haar door, dat

ze helemaal niet zo'n vrije, onafhankelijke vrouw is als ze altijd van zichzelf had gedacht. Toen ze jong was, was ze ervan overtuigd dat ze haar leven in eigen hand had en in volle vrijheid haar keuzes bepaalde. Ze werd al jong moeder van een dochter, Laura. Na de eerste man kwam er een tweede man in haar leven. En een tweede dochter: Francis. Het leven nam zijn loop. Geluk. Verdriet. Scheiding. Dood. Nieuw geluk. Korte en langere relaties. Sommige geliefden gingen dood, andere liepen weg of waren pure klootzakken. Dan was ze blij dat ze van ze af was. Een enkeling bleef een vriend. 'Het is wel mooi geweest,' heeft ze lang gedacht.

'Wees eens eerlijk tegen jezelf, Selma.' In haar penseelstreken ziet ze opeens de gestalte van een kind. Ze ziet zichzelf in het schilderij, als een klein meisje dat veel verdriet is aangedaan. 'Ik wil niet alleen verder,' hoort ze zich dan tot haar verbazing hardop zeggen.

Die avond bezoekt ze voor de eerste keer een datingsite.

Verliefd op een stille cel

De vogels fluiten al het hoogste lied als ik voorzichtig mijn ogen open doe. Vandaag is de dag! Voel ik echt vlinders in mijn buik?

Via een datingsite heeft ze een man leren kennen. ‘Matthew’ heet hij. In de vele mails en chats die volgden, voelde ze dat het klikte. Hij vertelt dat hij psycholoog is, hij heeft een praktijk in Amsterdam. ‘Als hij maar niet tegenvalt. Van dat fotootje ben ik niet veel wijzer geworden’, denkt ze onder de douche. ‘Eerst nog een paar uur werken en dan is het zover.’

‘Pas je wel op, je hoort zulke rare dingen over internetdates,’ waarschuwde Suus, haar collega uit het verzorgingstehuis. Ze moest het toch bij iemand kwijt en heeft haar in vertrouwen genomen. Maar ze reageert luchtig: ‘Maak je geen zorgen hoor, hij is psycholoog.’

Ze zet haar fiets neer bij het bruine café waar ze hebben afgesproken en kijkt binnen even rond. Opgelucht ziet ze geen enkele licht kalende man, die voldoet aan het signalement van haar afspraak. Ze kan nu in de schemerige wc-ruimte, zo goed en zo kwaad als het gaat, nog even haar make-up bijwerken. ‘Ben er’, appt ze Suus. ‘Hij is er nog niet. Je hoeft me nog niet te komen

redde.' Ze ziet het lachende gezicht van haar lievelings-collega in gedachten voor zich. Een schat. Ze delen dezelfde humor.

Ik krijg een appje. 'Hoi lief, zoek maar vast een plekje op het terras, ik ben er met tien minuten – Matthew.' Met bonkend hart doe ik wat hij vraagt. Ben wel wat teleurgesteld.

Ze denkt terug aan de dag dat ze besloot niet alleen verder te willen. Een opwelling. En zowaar. Nu zit ze op iemand te wachten! Hij komt haar vanuit het eind van de straat tegemoet lopen.

Hij is kleiner dan ik verwacht en gehoopt had. Eerdere mannen waren altijd een kop groter dan ik. Liefde kun je niet in lengte meten, zei mijn moeder altijd. Zijn tred straalt zelfvertrouwen uit, bijna in tegenspraak tot zijn gestalte. Dat draagkrachtige loopje bevalt me wel. Hij draagt een beige, linnen broek, een bijpassend overhemd en mooie, bruin suède schoenen. Op onverzorgd schoeisel, laat staan sandalen, zou ik meteen zijn afgeknapt. Hij is niet het type waar ik meteen mijn hoofd voor zou omdraaien. Dat hij aandacht besteedt aan zijn kleding maakt wel veel goed.

'Wat een mooie lach heb jij,' luidt zijn begroeting. Hij zou toch geen gedachten kunnen lezen? Zijn gezicht beweegt naar het mijne. Ik ruik zijn eau de toilette, moet bijna kokhalzen van de geur. Dat begint al goed! Wat een onaangenaam, indringend luchtje!

'Wauw je bent nog mooier dan op de foto.'

Mijnheer kust mij gelijk drie keer. Zijn vingers duwen stevig in mijn rug. Wat heb jij een mooie ogen, zegt hij. Nou dankjewel. Even waan ik mij een sprookjesprinses. Ik moet mezelf streng toespreken: niet naïef zijn.

Ik heb mijn lessen geleerd, eerst eens kijken wie ik tegenover mij heb.

Uit een latere brief van Matthew:

‘Herinner je niet dat flauwe appje na onze eerste ontmoeting?

Rijmelarij, maar met de waarheid. Nog altijd:

Ik kijk in je ogen zo mooi en zo groen

En blijf je eeuwig trouw

Dit rijmt natuurlijk voor geen meter

Maar kan het echt niet beter

Maar ik speld je niets op de mouw

Als ik zeg....

Ik hou van jou!’

Matthew bestelt koffie en een broodje zalm. Zij alleen koffie. Dat kale hoofd staat hem wel. Die felblauwe ogen en zijn goedgebruinde, stevige lijf bevallen haar nog beter. Goed gekleed, hij heeft iets. Zijn stem klinkt nog warmer dan door de telefoon, die trouwens onophoudelijk gaat.

‘Sorry,’ verontschuldigt hij zich dan steeds. ‘Momentje.’

Wat een raar gedrag. Hij loopt iedere keer dat dat ding gaat, direct weg van de tafel en voert tien meter verderop op fluisterton een gesprek. Na twee minuten keert hij met een niets-aan-de-hand-gezicht terug aan het terrastafeltje. ‘Allemaal cliënten die het moeilijk hebben. Uitgerekend vandaag,’ legt hij uit.

Het geanimeerde gesprek doet haar haar irritatie vergeten. Het wordt Selma duidelijk dat Matthew een man van de wereld is.

Intelligent, weet veel. Daar houdt ze van; mannen die een beetje over van alles kunnen praten.

Maar dan springt hij op. 'O jeetje, is het al zo laat? Ik moet nog naar Friesland. Er wachten drie cliënten. De plicht roept. Jammer, het is net zo gezellig. Mijn secretaresse heeft ze ertussen gemoffeld vanmorgen, maar ik wilde de afspraak met jou ook niet afzeggen. Sorry hoor.'

'Fijn dat je nog even tijd voor me had.' Ze kan haar woede niet verbergen. Eerst te laat komen en haar dan na een half uur al alleen laten! Ze heeft nota bene een hele middag vrij voor hem opgenomen.

Matthew zegt: 'Lieverd, als jij dat ook wilt, spreken we snel weer af en dan zorg ik dat mijn agenda op die dag leeg is.'

Ik moet eerst maar eens nadenken of ik wel een tweede afspraak wil. Met kussen op de wangen nemen we afscheid. Als ik mijn fiets vasthoud, kijk ik hem na. Even zwaaien nog. Ik zie alleen dat kale achterhoofd. Hij loopt snel en vindt het kennelijk niet nodig zich nog om te draaien en te zwaaien. Vreemd. Waarom heeft hij zijn auto niet voor het café geparkeerd? Ruimte zat. Ik krijg een appje binnen van Laura, mijn oudste dochter.

'En, mam? Was hij leuk?'

'Het was erg gezellig maar ik weet niet of er een vervolgspraak gaat komen. Hij is niet echt mijn type.'

'Ja, maar mam, geef het nou een kans. Wat ken je hem nu...?'

'Je hebt gelijk, ik laat het nog even bezinken.'

Ik heb er onbehaaglijk en dubbel gevoel bij. Onderweg naar huis troost ik mezelf met een bos bloemen. Die ga ik naschilderen en het stilleven zal me blijven herinneren aan deze ontmoetingsdag.

Dat deze dag haar leven gigantisch zal veranderen, weet Selma allemaal nog niet als haar Francis 's avonds bij haar komt eten.

‘Oh, mam, ik ben zo blij voor je! Als iemand het verdient om gelukkig te worden ben jij het wel! Maar kijk je wel uit mam? Je hoort wel eens rare verhalen. Aan de andere kant; wat kan er mis zijn met een psycholoog met een eigen praktijk?’

Matthew doet mij goed. Ik ga steeds meer genieten van de urenlange telefoongesprekken, chats en appjes. Ik languit op de bank, hij vanuit zijn boerderijtje in Makkinga. Serieuze gesprekken. En we hebben veel lol. Zijn humor is misschien wel zijn aantrekkelijkste kant.

Stukje bij beetje kom ik iets meer te weten over zijn leven. Matthew is na drie mislukte huwelijken alweer een aantal jaren alleen, vertelt hij. Met zijn 16-jarige zoon Bas heeft hij goed contact, met zijn ex niet. Matthew groeide op in Blaricum. Het gezin bestond uit drie jongens en twee meisjes. Zijn vader was zakenman, mede-eigenaar van het Algemeen Dagblad. Zijn moeder leidde met haar vriendinnenclub haar eigen leven. Er was een leeftijdsverschil van vijftien jaar tussen Matthew en zijn broers. Hij en zijn tweelingzus waren nakomertjes en werden hoofdzakelijk grootgebracht door de kokkin en de kindermisjes. Ik zie het levendig voor me en krijg een warm gevoel van zijn verhalen.

Uit een latere brief van Matthew:

‘Al vanaf mijn jeugd heb ik naar jou gezocht en op je gewacht, besef ik nu. Nooit was ik echt gelukkig binnen mijn vorige relaties. Het was nooit wat ik zocht of waar ik van droomde. Ik wist al heel snel dat die ander niet mijn ware grote liefde was. Bij jou wist ik dat tot in elke vezel van mijn lijf wel. Bij jou kwam ik THUIS! Ik denk echt dat onze liefde en band inderdaad onverbreekelijk zijn.’

Ik verheug me enorm op de volgende ontmoeting. Het zenuwachtige gevoel in mijn buik heeft plaatsgemaakt voor talloze vlinders die af en aan vliegen. Matthew heeft beloofd de volgende keer een ander geurtje op te doen. Hij kon er wel om lachen toen ik mijn afkeer van zijn eau de toilette opbiechtte. We gaan gauw uit eten.

Net als ze naar het restaurant wil gaan, loopt haar oudste dochter Laura het tuinpad op. ‘Matthew en ik hebben afgesproken om ergens een hapje te gaan eten. Maar weet je wat? Ik stuur hem een appje om te zeggen dat je gezellig meekomt,’ zegt Selma.

‘Lieverd, het lijkt me geweldig om je dochter te ontmoeten,’ appt hij terug, ‘dan kan ik meteen laten zien dat ik alleen maar goede bedoelingen heb met haar moeder. Ze mag me alles vragen.’

‘Wat leuk om je eindelijk in het echt te zien. Je bent bijna net zo knap als je moeder.’ Matthew ruikt dit keer begerenswaardig.

Onder het eten observeert Selma vooral haar dochter. Hoe zou zij hem vinden? Laura pakt in een jolige bui een sparerib van haar bord en houdt hem recht voor haar mond.

‘Het lijkt net alsof je een panfluit aan het bespelen bent,’ knipoogt hij haar toe en daarmee is het ijs gebroken.

In deze goede sfeer voelt Laura zich niet geremd om een kruisverhoor te starten. ‘Je bent een leuke man. Wat heeft mijn moeder dat een andere vrouw niet heeft?’ Matthew gaat vol flair en charme in op haar vragen. ‘Wat mij zo aanspreekt in je moeder, is, dat ze ondanks alles wat ze heeft meegemaakt, heel dicht bij zichzelf is gebleven. Ze is lief, slim, intelligent en ook nog eens geweldig mooi. Dus ga ik door met mijn pogingen om haar te versieren.’ Tussen deze woorden door kijkt Matthew met verliefde blikken naar Selma.

Als pubermeisjes gaan moeder en dochter een aantal keren samen naar het toilet. ‘Mam deze moet je houden, hij is echt heel leuk!’

‘Ja, hij is geweldig hè schat. Ik heb vlinders in mijn buik en dat op mijn leeftijd. Hier had ik nooit van durven dromen.’

Teruglopend van het toilet naar de dinertafel, zie ik dat Matthew opkijkt en snel zijn telefoon in zijn tas stopt. Het valt mij sowieso op dat hij vaak aan zijn telefoon zit.

‘Ja,’ verklaart hij, ‘dat is nou het leven van een psycholoog. Is de ene crisis voorbij dan is het wachten op de volgende. Mijn rechterhand Iris zit nu op dit dossier en ze kan dat prima aan. Kwestie van even snel delegeren.’

Gelukkig hoeft hij dit keer niet snel weg.

De blikken van Selma naar haar dochter ontgaan hem niet: ‘Ik heb alle tijd vanavond hoor dames.’ Met wat grapjes weet hij de sfeer weer goed te krijgen en ze nemen uiteindelijk hartelijk afscheid.

Als de bladeren beginnen te vallen, vindt Selma dat het tijd wordt Matthew eens thuis uit te nodigen. Dat ze niet echt een doorsneehuis heeft, moet hij maar voor lief nemen. Ze is een tuinmens, creatief, en dat uit zich in en rond haar woning in groen, kleuren en kunst. Als ze bezig is met het bereiden van de groente, rijst en kip belt hij op om te vertellen dat hij met pech langs de weg staat. ‘Maar de wegenwacht is onderweg hoor lieverd.’

Ik hoor mijn eigen cynisme als ik met een ‘Tot straks!’ het vervelende telefoontje beëindig. Heb ik dat? Mijnheer staat met pech langs de A6.

Hij heeft wel altijd wat, zo lijkt het. Ik leg me er maar bij neer moet nu vooral bedenken hoe ik het eten warm kan houden.

Het lukt haar door pannen in theedoeken te wikkelen en op de verwarming te zetten. ‘Wauw, wat mooi en wat lief!’ pakt ze de grote bos rozen aan. ‘Kom gauw binnen.’ Matthew snuift de etenslucht op. ‘Het ruikt hier echt heerlijk en zo zal het ongetwijfeld ook smaken.’ ‘Slijmbal’ schiet met een ongemakkelijk gevoel van wantrouwen door haar gedachten. Klopt er iets niet? Ach welnee. Het is allemaal nieuw en heeft tijd nodig. Als ze de kaarsjes aansteekt, vraagt hij:

‘Vertel eens, wat vind je nu eigenlijk van mij?’

‘Eh... ja... jeetje, ik vind je erg leuk. Je bent charmant en je hebt humor. Dat is voor mij heel belangrijk. Maar ergens voel ik een blinde vlek die ik niet helemaal kan plaatsen.’

‘Kun je daar iets meer over vertellen?’

Opeens praat hij als de psycholoog Matthew. Ik wil niet laten merken dat ik schrik van die zakelijkheid en strengheid in zijn toon en stel voor koffie te gaan drinken op de bank.

‘Ach, weet je wat het is? Je hoort tegenwoordig zulke rare dingen over wat vrouwen allemaal meemaken op datingsites. Misschien ben je wel getrouwd of zoiets.’

‘Lieve schat, ik ben al jaren alleen. Als ik in een relatie zit, ben ik zo trouw als een hond. Toch is er iets wat je wel weten moet.’

Ze schuift wat van hem op. Haar ongemak kan hem niet ontgaan.

‘Je weet dat ik uit een rijk gezin kom. En dat was niet alleen maar leuk. Mijn vader heeft mij jarenlang seksueel misbruikt.